

Sygn. akt III CSK 240/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie A. M., P. M., A. O., M. P., W. F., D. W. i J. W.
o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 27 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki A. O. kwotę
450 zł (czterysta pięćdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w K. - w sprawie o zasiedzenie - zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 czerwca 2016 r. i oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż błędnie zastosowano prawo materialne w zakresie domniemań służących posiadaczowi, oraz pominięcie celu, któremu służy ustawa o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej jest z punktu widzenia art. 398⁹ § 1 k.p.c. niejasny i nieprecyzyjny. Skarżący wskazał co prawda na oczywistą zasadność, ale jej w wymagany sposób nie umotywował, odwołując się do podstaw kasacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2007 r., III CSK 94/07, nie publ.). Tymczasem wielokrotnie już podnoszono w judykaturze, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada

2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Poza tym skarżący nie odniósł się do konkretnie do innych przyczyn kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1–3 k.p.c., lecz ogólnikowo - bez uzasadnienia - stwierdził, że „rozpoznanie skargi jest konieczne w celu zapewnienia prawidłowości i jednolitości wykładni prawa, praktyki sądowej oraz jednolitości orzecznictwa”. Takie uzasadnienie jest oczywiście niewystarczające do podjęcia decyzji o przyjęciu skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

aw

jw